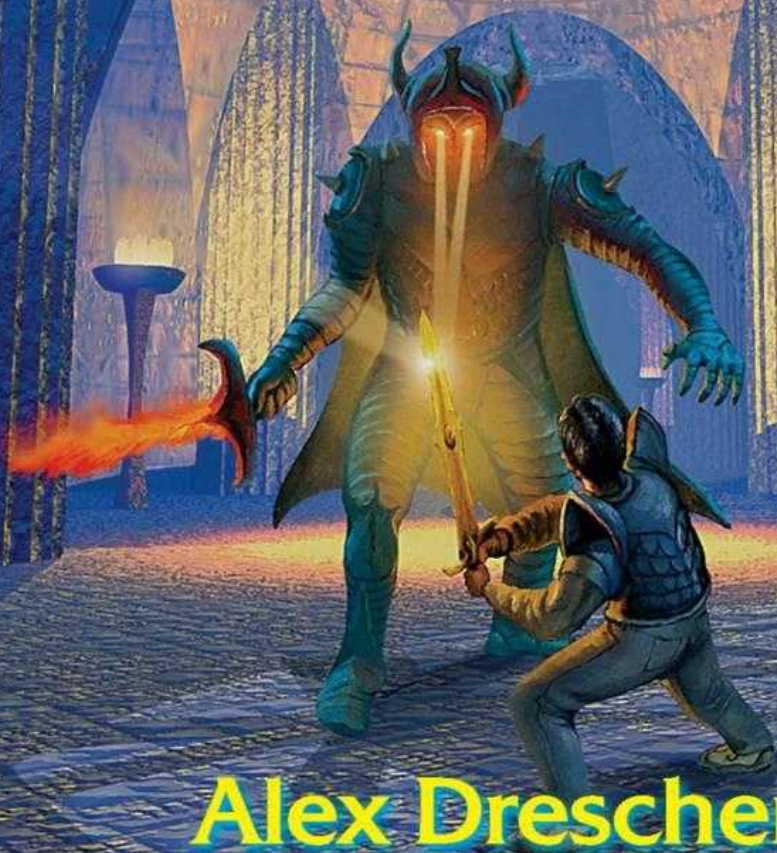

Být královským prokurátorem je tvrdý oříšek...

DOKONALÝ OBCHOD

Alex Drescher

LEONARDO
OSTRAVA

Alex Drescher

**DOKONALÝ
OBCHOD**

LEONARDO
OSTRAVA
2007

Alex Drescher

DOKONALÝ OBCHOD

Copyright © 2007 by Alex Drechsler

Cover art © 2007 by Thomas Thiemeyer

via Agentur Schlück, GmbH

For Czech Edition © 2007 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-47-9

ISBN 978-80-85951-77-6 (PDF)

ISBN 978-80-85951-78-3 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-85951-79-0 (ePub)

ISBN 978-80-85951-80-6 (mobi)

*Naděnce, bez jejíž podpory a lásky by to nešlo.
A taky Zdeňkovi a Táničce, protože
lepší pokusné králíky jsem si nemohl přát.
A Čurdovi, aby se mnou nepřestal chodit na ryby.*

CITLIVÁ ZÁLEŽITOST

Bogomil Vravor z toho neměl dobrý pocit. Litoval, že se tehdy nechal umluvit a kývl na tučnou prémii, protože tím porušil všechny svoje zásady i cechovní regule. Už při západu slunce se měla karavana zastavit v nějakém hostinci, nebo ještě lépe za vysokými zdmi faktorie, kde by byla v bezpečí. Proklínal chtivost těch kupeckých bastardů, kteří si usmysleli cestovat i v noci, aby byli na trhu v Kněžegradu už pozítří ráno. Místo klidu u plápolajícího ohně se museli dál štrachat po téhle bohy zapomenuté silnici. Byl v sedle už téměř celý měsíc a poslední dvě noci dokonce ani oka nezamhouřil. Chtělo se mu spát a s klením si vybíjel vztek na všech okolo. Nebýt té premie, zvysoka by kašlal na nějaké zasrané letnice i na své zaměstnavatele. Byly mu ukradené všechny ty jejich trhy i náboženské svátky, během kterých lidi utrácejí jako zjednaní. Měl plné zuby kupců, jejich zboží, šibeničních termínů a vůbec celé té zatracené karavany. Měl už jen jediné přání – dorazit v pořádku domů. Stejně jako jeho muži, profesionální ochránci karavan.

Kolona koní, mul a volských spřežení se pomalu vlekla úvozem jako tlustá nit a její konec se mu ztrácel za zvlněným terénem. Měl jen dvacet mužů a v takové krajině a navíc v noci mu nebyl nic platný ani jejich výcvik.

Bogomil nebyl žádný strašpytel. Jeho tělo bylo poseto bezpočtem šrámů a jizev a jeho franciska měla topor častým užíváním ohlazený do nebyvalého lesku. Z okolní krajiny mu ale běhal mráz po zádech.

Zastavil koně a nechal kolem sebe projet několik vozů s klimbajícími vozky.

Když jej dojel strážmistr Kuna, kývl mu na pozdrav.

Strážmistr otevřel ústa, ale místo slov z nich vyšlo jen tiché zachrčení. Prošedivělý strážce se s děsem v očích pokusil sáhnout někam za svá záda, ale pak mu oči zašly bělmem a on se plnou vahou svalil na koňskou šíji. Překvapené zvíře zatancovalo na zadních a bezvládný Kuna se zvrátil dozadu a zase zpátky. V té chvíli si Bogomil všiml krvavé skvrny mezi strážmistrovými lopatkami, ze které vyčuhoval opeřený dřík šipky ze samostřilu.

„Poplá...“ pokusil se zařvat a zburcovat tak nevědomé strážce a kupce, když tu ucítil prudký náraz do ramene. V děsivém záblesku bolesti se mu skrz drátěnou košili do těla vnořil ledově chladný hrot šípů. Síla střely jej smetla ze sedla pod nohy koně. Ten dostal další šipku do krku a se říčením klesl k zemi, zalehávaje šokovaného Bogomila.

Během krátké chvíle se na karavanu sesypala smršť střel z kuší i luků a přiměla všechny přeživší seskákat ze sedel a kozlíků a ukrýt se mezi koly vozů.

Otřesený Bogomil zíral na krvácející a chroptící těla ležící mezi vozy, na umírající zvířata pobíjená přesnými ranami z okolní temnoty. Chtěl křičet hrůzou a vzteky, ale nebyl schopen vydat ani hlásku. Viděl, jak se tři jeho muži snažili vyběhnout do stráně vstříc těm tajemným útočníkům. Jejich meče jim nebyly nic platné. Neudělali ani tři kroky od vozů, když je našly první šípů. Vrávoravě se pokusili udělat dalších pár kroků, ale jako by to byl záměr jejich vrahů, v tu samou chvíli se jim každému, za odporného tříštivého zvuku, do hlavy a krku zabodlo nejméně pět šípů.

Náhle se nocí rozezněl příšerný chechot, který Bogomilovi zmrazil krev v žilách. Z otřesené pravice mu vypadl topor sekyry, který nepustil ani ve chvíli, kdy si jej našel šíp. Jeho srdce sevřel ledový pařát strachu a z úst mu uniklo tlumené zakňučení. Podvědomě vycítil přicházející hrůzu, stejně jako šílící koně, kteří se ze všech sil snažili vymanit z otěží a chomoutů, jež je poutaly k zabrzděným vozům. Se srdceryvným nářkem se vzpínali a bili

kopyty před sebe, vedeni pudem sebezáchovy, ve snaze vzepřít se nevyhnutelnému.

Strachy zdivočelá zvířata se pokusila utéct co možná nejdále a způsobila mezi obránci, kteří se ukrývali pod vozy, ještě větší paniku. Několik vozů, tažených nepřičetnými koňmi, se do sebe vklínilo a zatarasilo únikovou cestu. Obránci, zbavení úkrytu, propadli děsu a pokusili se zmizet v temnotách. Těch pár, co bylo ozbrojených, odhodilo zbraně a hledalo spásu v lese.

Šokovaný Bogomil náhle uviděl bílý stín, který se mihl mezi stromy. Noc opět rozčlisl děsivý chechot. V odpověď se z temnoty vyrojily další bílé šmouhy, které se rychlostí blesku začaly míhat mezi stromy. Do jeho uší se zaryl první hrůzyplný výkřik, který zanikl v klokotu krve zalévající lidské hlasivky. Brzy se lesem rozezněl chór mučených a děsem stížených hlasů. Nikdo, kdo se tam pokusil ukrýt, nezůstal stranou. Viděl ony bílé šmouhy nemilosrdně strhávat lidi k zemi v gejzírech krve a za zvuků praskajících kostí. Bylo to rychlé, děsivé a snové.

Když honička v lese skončila, bílé šmouhy vlétly mezi vozy a dobíjely ty, kteří zůstali na cestě.

Strachy zchromlý Bogomil sledoval, jak se jedna šmouha zastavila na mršíně koně, pod kterou ležel. Když dostala pevné obrysy, s úděsem zjistil, že nad ním, na koňském břiše, sedí mrtvolně bledá, vyzáblá postava s hubeným tělem i údy, oděná v cárech bílé košile. Její morda připomínala lidskou, s chumáči olezlých vlasů, ale beze stopy lidskosti ve tváři. Tu nahradily veliké a temné oči bez bělma a široká ústa, která v děsivé parodii smíchu odhalila řady ostrých zubů.

Příšera zvedla tlamu k temnému nebi a děsivě zavyla. Odpovědělo jí vytí doprovázené chropotem umírajících.

Poslední, co si Bogomil pamatoval, než ztratil vědomí, bylo hlasité zahvízdání honácké píšťalky, po kterém nad ním stojící příšera nespokojeně vycenila zuby a zavrčela.

~ ~ ~

Už jsem mu kolikrát říkal, že tři louče jsou na takovou kobku málo. Jak má člověk pracovat, když nevidí pomalu ani na konec brku? Je

mi sice jasné, že tohle je Yppovo pracoviště a on sám nejlíp ví, proč tu má přítmi narušované pouze mihotajícími se plameny, ale na rozdíl od něj, já tu musím psát a to je skoro nemožné.

„Nešlo by tu přidat světlo?“ zeptal jsem se jej za tu dobu, co se známe, snad po sto prvé.

„Ne,“ ucedil jako vždy, ale pak se vzdal jedné z loučí a zasunul ji do stojanu nad mou hlavou.

„Takže, Radslave, abych to zkrátil,“ pronesl jsem k postavě natažené na skřípci, které se věnoval mistr Ypp, „když jsem se tě ptal posledně, kdo zabil starostu Bořivoje, jeho ženu Bohdanu a čeledína Sovoje, poslal jsi mě do prdele, je to tak?“

Ypp pootočil rumpálem a Radslav Sýkora zasténal. Nevím, jestli to zaskřípění patřilo konopnému provazu, který mu poutal ruce a nohy, nebo jeho plotýnkám, ale byl to pěkně tvrdý hoch. Ypp ho měl v prádle už půl druhé hodiny a jediné, čeho dosáhl bylo, že si Radslav bude muset pořídit větší oblečení.

Už teď měl asi dva metry na délku.

„Vyliž si, hajzle,“ zachrčel vztekle.

Taky výpověď, řekl jsem si a poctivě jeho výrok zapsal do protokolu.

Ypp už tak chápavý nebyl. Ještě trochu Radslava vyšponoval a pak si šel pro žhavá železa. To patřilo k jeho vrcholnému číslu. Dodnes o něm mezi katy kolují hotové legendy. Je dobřej, fakt moc dobřej.

Asi za deset minut, když z kobky konečně vyvanula vůně pečínky, Radslav všechno položil. Skoro jsem to nestačil ani zapisovat. Samozřejmě, jak jsem čekal, byl to on, kdo ty tři zabil sekerou, když spali a pomáhal mu Vincek Tráka, který nejprve hlídal před usedlostí a pak s ním hledal cennosti.

Radslav ještě visel na skřípci, když jsem poslal pro Vincka.

Ypp rychle zhltl svačinku, kterou mu nachystala jeho paní a pak začal před příchodem dalšího zákazníka chystat vedlejší skřípec.

„Proč ty vlastně,“ zeptal jsem se jej, „nezačneš hned těmi železy? Mohli jsme to mít hotové za čtvrt hodiny.“

Věnoval mi znechucený pohled. „Když něco dělám,“ pronesl mírným hlasem, „tak to dělám pořádně. Navíc míchat pořadí by to bylo proti tradici. Všechno má své místo i čas. Spěch není zdravý...“

Radslav na skřipci zachrčel. Zřejmě s tím nějak nemohl souhlasit.

Když přivlekli vzpouzejícího se Vincka, Ypp mu věnoval zářivý úsměv a poté jej provedl po svém království. Ukazoval mu jednotlivé nástroje a vysvětloval, co mu s nimi bude dělat a v jakém pořadí. Když jsme dokončili kolečko a došli k žebřinám skřipce, na kterém visel Radslav, Vincek to položil taky a všechno doznal. Ypp by měl být básníkem. Tak barvitý opis bych já nesvedl, bylo to dokonce barvitější než skutečnost, protože to vyděsilo i Radslava.

~ ~ ~

Když jsem předával spis Gerdu Tatterovi, mému nadřízenému, byl jsem sám se sebou nadmíru spokojený. Ten starý a prošedivělý syčák dobře věděl která bije a proto mi věnoval jediný zkoumavý pohled, zakončený řádně mezi zuby proceděnou větou: „To to trvalo...“

Zapýřil jsem se, protože to ťalo do živého. Na druhou stranu, bylo to jenom pár měsíců a na začátku toho všeho jsem měl jenom tři studené mrtvoly v prázdném baráku. To, že jsme našli pachatele, byl malý zázrak. A taky, skromně podotýkám, důsledek mého umu.

Ctihodný Gerd dobře věděl, jak jsem přišel na Radslava, ale měl jednu moc dobrou zásadu: nepokoušel se opravovat to, co funguje. Zastával svůj úřad už hodně dlouho a za tu dobu viděl takových, jako jsem já, spoustu. Přicházeli, odcházeli, umírali a dělali svoji práci. Být královským prokurátorem je tvrdý chlebiček. A on tomu šéfoval, jako protipól Nejvyššího královského soudce, Ctihodného Ctibora Celiný – na rozdíl od nás přivandrovalců – rodem náležejícího k místní starobylé šlechtě. Podle jeho rozmáchlého podpisu tvořeného písmeny CC mu nikdo neřekl jinak než Starý Cecek. Mít dobrý původ ještě nezaručuje dobrou povahu.

Další případ byl zdárně uzavřen, pachatel byl vypátrán a nyní bylo na čase nechat jej semlít v pomalu se točícím soukolí justice. Šéf předal písaři svazek pergamenů v kožené složce k doručení soudu.

Když skončila oficiální část, přátelsky mě vzal pod paží a odvedl mě ke krbu. Posadili jsme se do pohodlných křesel a Gerd si zapálil dýmku. Před třiceti lety by jej za to zavřeli do žaláře, nyní to byla vítaná společenská kratochvíle. Prý se tomu říká evoluce.

„Co tvoje případy?“ zeptal se mě s nefalšovaným zájmem a s rozkoší ve tváři zabafal z dýmky.

Pokrčil jsem rameny. „V pohodě. U toho šenkýře v hospodě U kohouta jsem nechal nasadit krystaly a ve dne v noci jej teď poslouchají. Je jen otázka času, než zjistíme, kde má tu penězokazeckou dílnu.“

„To je dobře,“ přikývl mi na to. „Ministr financí je trochu nervózní. Padělané denáry se už objevily nejen v Kněžegradu, ale i na trpasličí komoditní burze v Pavlobergu. Byla z toho pěkná ostuda, ale podařilo se nám ji zatím ututlat.“

„Kolik to stálo?“ zeptal jsem se jej se zájmem.

„Slib přednostního úpisu akcií Králofrachtu.“ Gerd se ušklíbl. „Nemusím ti doufám vysvětlovat, o jak dobrý kšeft tím král přišel.“

Nemusel. Monopol na dovoz koření a hedvábí z Východních území je jako zlatá slípka. Král musí mít eminentní zájem na stabilitě naší měny, když se jí vzdal...

„Dej mi ještě dva dny, pak tam vlítáme...“

„Jak to vypadá s tou krádeží na Univerzitě?“

Jenom jsem pokrčil rameny. „Mám seznam knih, které se ztratily, všechny byly už několik století na indexu. Kdo to udělal a jak se dokázal dostat do trezoru, nevíme a nemáme to ani jak zjistit. Nejpozději za pár dnů ten případ založím ad acta, už si s ním hrajeme víc než rok a bezvýsledně.“

„A co ten bordel U macaté běhny?“

Spokojeně jsem se uchechtl. „Dnes ráno našli Šilhavého Vasju s druhou pusou udělanou nožem na krku. Podle všeho si ho vychutnal papá některé z těch holek, co si myslely, že budou dělat tanečnice. V poledne jsem poslal biřice zavřít ten kutloch, posbírat gorily a bordelmámu a zabavit všechn majetek. Královští účetní ho ještě pořád počítají. Vypadá to na nějakých třicet tisíc denárů. Nejpozději zítra ostatní spolupachatele ocejhujeme a pošleme na galeje.“

Gerd se spokojeně pousmál. „Těch třicet tisíc by mohlo pana ministra na moment obměkčit.“ Potáhl z dýmky a zahalil se do oblaku namodralého dýmu vonícího po jahodách. „Takže v podstatě nemáš do čeho píchnout.“

„No,“ ohradil jsem se, „ještě mám tu bandu, co k nám dováží to konopí...“

Mávl rukou. „Takovou drobnost za tebe může dodělat někdo jiný, třeba Radd.“

„V tom případě mám jenom toho šenkýře.“

„Dobře, toho ti dodělám sám. Měl bych pro tebe totiž něco nového. Je to,“ odkašlal si, „abych tak řekl, poněkud citlivá záležitost...“

~ ~ ~

Za tři hodiny na to jsem skončil v pracovně kolegy Allena. No, on to tak úplně nebyl kolega, byl to služební magik. Většinou si hraje s krystalovým příposlechem, nebo pro nás dělá astrální sledovačky, ale tentokrát byla jeho úloha poněkud odlišnější.

Allen rozložil na stole mapu východního pohraničí. Rolující se okraje zatížil našimi poháry s vínem. „Podle naší analýzy se v téhle oblasti za poslední rok ztratily tři karavany.“ Rukou na mapě obkroužil kruh obsahující území o rozloze stovek čtverečních mil. To mi hodně ulehčilo situaci.

„Podle údajů, které jsem neoficiálně získal z Loudovy pojišťovny, činí škoda nějakých sto osmdesát tisíc denárů.“

Udiveně jsem hvízdal.

„Každá z těch karavan měla dobře stovku vozů a asi dvě stovky osob. Takové množství lidí a zboží se nemůže jen tak ztratit, ne?“

„Nemůže?“ kontroval jsem bezelstnou otázkou. Už jsem viděl mizet větší věci...

„Ne!“ zareagoval kategoricky.

„Před dvěma týdny zmizela poslední. Jenomže tentokrát nezmizela úplně beze stopy. Jedna nám po ní zbyla.“

„Jaká?“

„Velitel ostrahy, nějaký Bogomil Vravor. Není na tom ale moc dobře. Už s ním udělali předběžný výslech, ale bude lepší, když se jej přeptáš sám. Je ve špitálu U milosrdných bratří v Pomezí.“

„Vždyť je to blázinec!“

Jenom pokrčil rameny. „Nic lepšího nemáme.“

Naklonil jsem se nad mapu. Území, kde jsem měl pátrat, zahrnovalo prakticky třetinu království. Východní pohraničí bylo až na malé výjimky hornaté a pokryté hustými lesy. Obyvatel tam bylo poskrovnu, sem tam nějaká podhorská vesnice plná géniů nebo debilů – podle toho, jak úspěšně vyšlo křížení mezi příbuznými. Většinou tady nebyli žádní lupiči, protože v divočině dlouho nepřežili, ale tohle vypadalo na dobře organizovanou tlupu.

„Musí jich být stovky, když dokážou vybit celou karavanu a pak zamést všechny stopy,“ odtušil jsem zamyšleně.

„Nemusí to být pravda,“ připustil nesměle Allen. „Gerd mě do toho zasvětil, protože z předběžného výslechu pana Vravora vyplynulo podezření z použití zakázané magie.“

Překvapeně jsem povytáhl obočí. Zakázaná magie je sama o sobě dost ošemetná záležitost. Dneska už to není tak časté, jako v letech po Velké válce, kdy se dalo kouzelníky hnojit, ale čas od času se s ní můžeme setkat. Když skončila válka, svět byl doslova zaplevelený všelijakými mutanty a příšerami. Lidé v následujících staletích horko těžko vyčistili svá území, aby se život mohl vrátit do starých kolejí, ale všichni si museli zvyknout na občasné návštěvy mor a vampýrů a na možnost, že rodinné nebožtíky bude na hřbitově po nocích ohryzávat ghoul, nebo v tom horším případě to budou rodinní nebožtíci, kdo bude ohryzávat někoho jiného. Lidi se přizpůsobili. S příchodem vlkodlaků a upírů si domů pořídili osikové kůly a stříbrné šípy, nad dveře dali kříže a na okna česnek a oměj. Pak za použití mečů zařídili odchod několika tisícovek kouzelníků. Stará umění díky tomu z velké části nadobro zmizela. Ne, že bych toho litoval...

„Zakázaná magie a v takovém zapadákově?“ zeptal jsem se jej poněkud nevěřícně.

Přikývl. „Taky bych čekal, že se nějaký staromilský mág objeví spíše ve městě, nejlíp tady v Kněžegradu, kde by měl spousty zákazníků.“

„A co pan Vrávor viděl tak převratného?“

Allen místo slov přistoupil k polici s knihami, chvíli mezi nimi šátral a pak přede mne na stůl položil objemný svazek, na jehož hřbetě byl omšelý zlatý nápis *Almanach*. Rozevřel jej na místě, kde si již minule nechal záložku a ukázal mi jeden zdařilý obrázek.

Vyschlo mi z něj v krku. Slabě jsem si odkašlal.

„Ano, ano,“ pronesl na to Allen. „Není to úkol jako dělaný pro královského prokurátora?“

Kdyby neuměl kouzlit, nakopl bych ho!

Zrovna jsem vycházel z budovy našeho milovaného úřadu, když jsem se jen tak tak nesrazil s nějakou velmi spěchající osobou. V rychlosti jsem udělal úkrok stranou a jenom tak, aby se neřeklo, ucedil drobnou omluvu, když tu jsem zaregistroval vlající soudcovský šarlat. Pohlédl jsem do dvou tmavě hnědých, zlobou zúžených očí. To bylo přesně to, co jsem teď potřeboval – vrazit do Ctihodného Ctibora Celiny. Taky mě poznal. Jeho drobná ústa začala okamžitě připomínat úzkou, sytě modrou linku a i jeho pleš se najednou zaleskla vztekem.

„Kam se tak ženete, Kloppe?“ zavrčel na mě, ignoruje všechny zásady slušného chování i můj stav.

Pozdravil jsem jej úklonou, kterou vyžadoval ten jeho. „Ctihodnosti.“

„Málem jste mě porazil,“ řekl. „Když už vykonáváte svůj úřad, měl byste alespoň někdy věnovat pozornost tomu, co se děje kolem vás, ne?“

Myslel jsem, že jej praštím. „Jistě Milosti.“

„Měl byste se zamyslet nad svým chováním a poučit se o zde panujících mravech, které samozřejmě jako přivandrovalý cizinec nemůžete ovládat. Pokud se takto chováte mezi sobě rovnými, nešť, ale uvědomte si, že vůči šlechtici a navíc soudci není takové jednání absolutně přípustné.“

Vydoloval ze mě ještě jednu, značně křečovitou omluvu. Jednou toho parchanta na mou věru zabiju. Pověším ho na tom jeho taláru a do zadku mu zarazím ten jeho šlechtický mečík, se kterým bych si já tak akorát vyšťárával špínu zpod nehtů.

„Dobrá, dobrá,“ pronesl pak blahosklonně, jako by chtěl tu nemilou událost smést ze stolu. „Tak jsem slyšel, že jste dostal nový případ.“ Zatvářil se spiklenecky. V té jeho kulaté a vypasené tváři to vypadalo až nepatříčně. „Ty ztracené karavany už Gerdovi hnuly žlučí, není-liž pravda? Ví, že se pod ním třese židle, protože obchod s východem je pro královskou pokladnu požehnáním, ale na druhou stranu vaše jmenování svědčí o jeho značné bezradnosti.“

„Jistě, Milosti,“ odvětil jsem chladně a počítal v duchu do sta.

„Shodou okolností na mě v nejbližší době vyjde řada v putovním soudu po divočině, takže se možná ještě sejdem. Samozřejmě se nebráním tomu, abych vám poradil ve vašem postupu...“

Poděkoval jsem mu a poslal ho v duchu do hajzlu tím nejkvětnatějším způsobem, jakého jsem byl v tu chvíli schopen. Spokojen sám se sebou odkráčel pryč. Ten zbytek dobré nálady, co se mě ještě držel, se už pustil taky...

~ ~ ~

U vrat špitálu stálo dlouhé procesí poutníků, prosebníků i profesionálních žebráků. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem se prodral dovnitř. Dost mi pomohl můj vzhled. Je to už sto let, co u zdejšího pobřeží přistály lodě ze S'anu a matky pořád straší děti tím, že si je odneseme. Říkám to rovnou, neodneseme. Nevím, co bychom s nimi dělali. Navíc s'anská invaze trvala jenom dvacet let, pak nás spojené armády knížete Boleslava řečeného Palcát zatlačily zpátky do moře. Z knížete se následně stal král a ze dvou stovek zajatých S'anů jeho nejvěrnější služebníci. Můj děd se stejně jako ostatní neměl kam vrátit. S'anský bojovník nesměl padnout do zajetí, jeho údělem byla jenom smrt v boji. Doma by byl ihned popraven za zbabělost. Proto s ostatními přijal královu nabídku a složil mu přísahu věrnosti. Byl to obchod výhodný pro obě strany. My získali nový domov a král věrné služebníky s více než užitečnými vlastnostmi.

I přes to všechno, přes osmdesát let míru a společného soužití, si na nás někteří lidé, hlavně z venkova, pořád nemohou zvyknout. Nevím, ale nepřipadám si nějak odlišný. Jsem sice trochu vyšší než oni a trošku silnější, mám bledší pleť, černé husté vlasy a

pomněnkově modré oči, ale jinak, jak říkám, vypadám skoro jako ona menší, blondatá a hnědooká většina. Taky není moje chyba, že se ze spojení S'ana s někým místním narodí další malý S'an. Allen to vysvětluje nějakými dominantními alelami, ale tomu já moc nerozumím. Stejně se moc nemnožíme. Král nás tak zaměstnává, že na to vlastně nemáme ani čas.

Špitální bratr mě odchytil hned za branou. Poznal mě podle znaku na plášti. Byl to tichý a mírný člověk s lehce elfoidními rysy. Jeho babička zřejmě ráda chodila do lesa...

„To je dobře, že už jste tady, pane,“ řekl mi, když mě vedl chodbou do hlavní budovy. „Byli jsme o vašem příjezdu zpraveni vlnovým zrcadlem a abych pravdu řekl,“ dodal mnich a na krátko se odmlčel, „již jsem začínal mít obavy, že nestihnete přijet včas.“

„Proč?“ zeptal jsem se jej.

„Vašemu muži se značně přitížilo.“ Když viděl můj pohled, pokračoval: „Do jeho ran se dostala sněť. Blouzní a je stravován horečkami a bolestmi. Naše umění se již mívá účinky. Do večera zemře...“

To nebyla optimistická zpráva.

Nechal jsem se zavést přímo do jeho pokoje. Mnich mě odvedl až na konec chodby do místnosti, o které vtipálci říkají, že má číslo třináct. Bez legrace, ona tohle číslo měla a skutečně se do ní odnášeli umírající.

Uvnitř jsem našel horečkou téměř vysušeného muže. Nepřítomným, horečnatým pohledem jezdil po stropě, třásl se a pořád si pro sebe něco mumlal. Vypadal jako kostra potažená kůží a jeho prsty, připomínající pařáty, se rytmicky zatínaly do deky, kterou byl přikryt. Na rameni měl tlustý obvaz namočený v odvaru z bylinek, ale ani ten nedokázal zastavit zápach, který se zpod něj linul. Pohlédl jsem na jeho nohy a zjistil, že jedna končí těsně pod kolenem.

„Když jsme jej našli,“ okomentoval to mnich, „měl ji doslova uhryznutou.“ Zavrtěl nevěřičně hlavou. „Byl v hrozném stavu. Nechápu, že se mu podařilo doplazit až k nám. Ošetřili jsme jej, jak se dalo, ale bohužel to nestačilo.“

Posadil jsem se na židli vedle postele a uchopil ho za ruku. Cítil jsem, že jeho životní síla uniká každým pórem. Už to nebude trvat dlouho a odejde. Odklonil jsem mu dráhy bolesti a čekal. Za chvíli se jeho pohled trochu vyjasnil. Byl slabý, ale při vědomí. Tlumeně zasténal a požádal o trochu vody. Mnich mu udiveně vyhověl.

„Zázrak,“ zašeptal, ale na mé krátké zavrtění hlavou zase posmutněl. Pochopil.

„Slyšíš mě, Bogomile?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

„Co se ti stalo?“

Trhl sebou, jako bych se jej dotkl žhavým železem. „Příšery, bílé šmouhy,“ zašeptal okoralými rty.

„Co udělaly?“

„Karavana byla přepadena. Nejprve šípy, pak příšery. Nikdo není, všichni mrtví, jenom já ne, pouze nakrátko. Půjdu za nimi. Pak budou všichni mrtví.“

„Kdo vás přepadl?“

„Nevím.“

„Co to bylo za příšery?“

„Jako lidi, dvě ruce, dvě nohy, běhají po čtyřech. Rychlé jako blesk, jako myšlenka. Bílé jako mrtvoly, velké oči a velké zuby...“

„Co bylo pak?“

„Hvzdl na píšťalu. Někdo je odvolal, někdo je řídil. Pak tma, když jsem se probral, byl jsem sám. Hodili mě do strže na hromadu ostatních mrtvol. Noha bolí. Bože. Já nemám nohu! Já nemám nohu! Ach bože!“ začal muž kvílet.

Okamžitě jsem jej odřízl od vzpomínek a ukolébal do spánku. Nic dalšího mi už stejně neřekne. Když usnul, chytil jsem jej za obě dlaně a zastavil mu srdce. Šlo to lehce, jako když se sfoukne svíčka – tak byl slabý. Nedokázal jsem mu vrátit zpátky jeho bolesti. Takhle to bude lepší...

„Zařídím jeho pohřeb,“ pronesl mnich tichým hlasem.

„Ne,“ odvětil jsem. „O ten se postarám sám. Zájem státu.“

Kouzelná dvě slova. Mnich neřekl ani slovo a s úklonou vycouval z místnosti.

Zavřel jsem Bogomilovi oči a zkrřížil mu ruce na hrudi.

Vypadalo to dobře. Nikdo si ničeho nevšimne, pomyslel jsem si ještě, když jsem mu je zase dával podél těla. Pak jsem si došel ke dveřím pro své sedlové brašny. Z jedné jsem vytáhl kladivo a z druhé dlaň dlouhý stříbrný hřeb. Jedna dobře mířená rána a hřeb s nechutným zapraščením zajel Bogomilovi do srdce. Až po hlavičku, ani vidět nebyl. Když jsem mu znovu zkrížil ruce na hrudi, vypadalo to skutečně dobře. Malé krvavé skvrnky na košili si nemohl nikdo všimnout. Když jsem měl jistotu, že mi nebožtík nikam neodejde, šel jsem za převorem špitálu zařídit pohřební formalty.

Převor byl chápatý starý muž, který už zažil kde co a věděl která bije. Zatímco jsem spokojeně upíjel jahodníkový čaj s lesním medem, jeho sekretář zařídil super rychlou zádušní mši za Bogumilovu hříšnou duši, nosítka a dva nosiče.

Ne, že bych řeholníkům nevěřil, ale závěru ceremoniálu jsem se raději účastnil osobně. On to už vlastně ani žádný ceremoniál nebyl. Když dva nosiči vynesli nebožtíka z kaple, zamířili za špitál, kde byla hluboká jáma s nehašeným vápnem. To je ještě lepší než stříbrný hřeb. Ten může z hnijícího těla časem vypadnout, ve vápně tělo zmizí do poslední kostičky.

Převor ještě zběžně požehnal bublající a syčící hladinu a pak jsme se vrátili do jeho komnat.

Až se vrátím na úřad, nesmím si zapomenout nechat proplatit ten hřeb. Konečně, stříbro je stříbro a na stromech neroste.

~ ~ ~

Špitál U Milosrdných bratří v Pomezí byl na hranicích civilizace. Dál už nebylo nic, jenom divoké pohraničí. Uvažoval jsem, jestli se mám vracet do Kněžegradu, ale znamenalo by to ztratit pár dnů a to jsem si nemohl dovolit. Raději jsem chtěl začít s vyšetřováním. K tomu jsem ale musel získat nějaké informace a to je v téhle divočině problém. Náš úřad není tak bohatý, abych měl přiděleno přenosné vlnové zrcadlo, které nevyžaduje trvalé připojení na magika. Vím, že někteří pracháči je mají, je to hit moderní magie, ale ve státní službě jsou bohužel hitem věci staré nejméně deset let.

Už jsem byl skoro rozhodnut se vrátit, když jsem si uvědomil, že ve špitále zrcadlo mají. Vždyť o tom hovořil ten čtvrtel u brány.

Líná huba, hotové neštěstí. Stačilo se zeptat a převor mě osobně zavedl do zrcadlové místnosti. Neměli jedno, měli hned dvě – dar štědrého mecenáše, který si tady odložil svoji bláznivou manželku.

Převor mě diskrétně nechal v místnosti samotného, jenom zařídil karafu čaje a ták se svačinkou. Sedl jsem si k jednomu ze zrcadel, zasazeného do líbivého rámu z leštěného mahagonu. Už za tohle musel mecenáš vysolit nemravně vysoký obnos denárů. Ta manželka mu ale musela pít krev... Aktivační pantakl byl na stojanu (inkrustované zlato). Když jsem se jej dotkl, zrcadlo ožilo, zesvětlovalo a několikrát zablikalo. Po chvíli se obraz ustálil na základní nabídce. Není možná! Zrcadlo mi nabízelo služby hned tří magických služebníků. Takové služby nepatří k nejlevějším a i samotní kouzelníci je považují za jeden z nejlepších zdrojů příjmů. Proto jsem zvyklý na jedinou možnost připojení, obvykle tu s nejmenším poplatkem. To nemohla být ženská, to musela být nejmíň harpyje...

Připojil jsem se ke kněžegradskému magickému portálu, slyšel jsem, že je nejlepší a nejrychlejší. Magik zprostředkovávající připojení se okamžitě zjevil na obrazovce.

„Dobrý den, převore,“ oslovil mě, než zjistil svůj omyl. „Promiňte pane,“ omlouval se mi okamžitě, „jistě jste hostem pana převora, není-liž pravda? V opačném případě dojde k přerušení spojení pro podezření z podvodného jednání...“

Přítiskl jsem na sklo svůj odznak a vysloužil tak velmi servilní úsměv. „V tom případě, pane, je vše v nejlepším pořádku. Služba vám bude poskytnuta v rámci paušálního poplatku špitálu U milosrdných bratří. Přejete si?“

Když jsem mu vyjmenoval, kam všude chci spojit a co všechno zjistit, zbledl. Nevím, jestli jsem mu dobře rozuměl, ale když se odpojoval, mumlal si něco jako: *Zasrané paušály*.

Trvalo to skoro pět hodin, ale získal jsem, co jsem potřeboval. Se zarudlýma očima jsem absolvoval hovor s Gerdem. Ten samozřejmě mé angorské zraky považoval za výsledek nemírného pití a nenechal si to vysvětlit. Převyprávěl jsem mu výpověď Bogomila a pak jsem se dozvěděl, že se v Kněžegradu objevilo neproclené hedvábí. Podle jeho množství nešlo o běžný paš, tohle muselo pocházet z některé ze zmizelých karavan.

Ukázal jsem mu mapu, do které jsem si už zakreslil plánované trasy karavan. Podařilo se mi zjistit všechny tři. Červená, modrá a zelená čára protínaly linii pohraničí a ačkoliv každá začínala jinde, nakonec se v jednom místě protnuly a od té chvíle pokračovaly společně. Tím místem byla Vrchovina, změť kopců, skal, strží a hustých lesů, kterou vedlo jen pár stezek a jediná cesta sjízdná pro vozy. Podle bernáku tu nikdo nebydlel. Jenže podle nich, kdo neplatí daně, ten nežije... Pouze na samém západním okraji Vrchoviny, v místě zvaném Horní úvoz, byly dvě malé vesničky. Na dvou protilehlých kopcích, oddělené údolím a potokem. Jedna se jmenovala Studánky a druhá Březová. První stopa lidské přítomnosti. Odtud to bylo dva dny cesty ke Kněžegradu a jen den cesty ke špitálu. V prvním kole začnu pročesávat tuhle oblast Vrchoviny. Konečně, jak daleko je schopen odplazit se chlap s ukousnutou nohou? Gerd mi dal své požehnání.

~ ~ ~

Ráno jsem se sbalil a vyrazil na cestu. Slunce ještě klímalo s hlavou opřenou o horizont, vzduch byl příjemný a svěží a ptáci řvali jako zjednaní. Chtěl jsem urazit co možná nejdělsí trasu, než udeří polední vedra. Jel jsem nalehko – ve lněné košili a kožených kamaších. Mám sice i plášť, ale ten jsem sroloval a připevnil k sedlu. Ještě jsem z něj nestihl odpárat znak prokuratury a o šíp v zádech tady není nikdy nouze. Kdyby mě někdo zastavil, považoval by mě za nějakého vysloužilého vojáka, protože mám u pasu meč a dýku a s ohledem na opakovací kuši visící mi v pouzdře u sedla by si jistě odpustil jakékoliv dotěrnosti. Opatrnosti ale není nikdy nazbyt. Je lepší neprovokovat. Proto jsem si vzal jenom dvě sedlové brašny. Do jedné jsem hodil drátěnou košili a do druhé pár osobních věcí a malou svačinku. Pro jistotu jsem nechal doma výplatu a vzal si s sebou jen pár denárů ve stříbře a mědi a asi dalších deset v bankocetlích, takže nebudu poutat pozornost ani v hostinci, kde obvykle sedávají tipaři. Samozřejmě, že mám ve vnitřní kapse kalhot schovanou ještě šekovou knížku pro případ nouze, ale pochybuju, že v divočině berou šeky. Leda když poblíž nerostou žádné lopuchové listy.

Opustil jsem špitální pozemky a po královské cestě, která už desítky let neviděla cestáře, pokračoval dál na východ. Zakrátko jsem se ocitl v lese. Byl to hustý, starý hvozď se stromy sahajícími až do nebe, o kterém se už po staletí povídaly ty nejpodivnější zkazky. Ne, že bych jim věřil. Teda ne úplně, ale i tak jsem se ostražitě rozhlížel, s ukazováčkem na spoušti odjištěného samostřílu.

Cesta ale uběhla v klidu, potkal jsem jen jednoho trapera s nákladem kožešin, který mířil do civilizace. Byl to takový nerudný stařík, zjizvený a zavšivený, ale kůže měl hezké. Moc toho nenamluvil a jeho zájem o mě vyprchal v momentě, kdy se dozvěděl, že nemám ani hlt pálenky. Ale něco mě na něm stejně zaujalo. Na opasku měl tři vrhací čepele z čistého stříbra a na krku mu visel škapulíř, podle smradu s česnekem.

Když jsem se jej na to zeptal, jenom nesouvisle zamumlal a utrousil něco v tom duchu, že po lese se poflakují nějakí pojebanci. O karavanách sice nic nevěděl, ale aspoň mi doporučil hostinec u pomezního kamene Studánek.

Noc jsem strávil na malé mýtině nedaleko silnice. Evidentně tu již dříve někdo tábořil, ale nikde se tu nepovalovaly lidské kosti, takže se tu zřejmě dočkal i rána. Místo noční košile jsem si vzal tu drátěnou a schovaný pod pláštěm jsem se uchýlil pod ochranu mohutného dubu, který mi kryl záda. Moc jsem toho pravda nenaspal, ale na druhou stranu, taky jsem se dočkal rána.

Noc byla podezřele tichá. Vypadalo to, jako by tu nežila žádná noční zvířata, les ani nepípl. Zaslechl jsem jen jediného hejkala a i ten si zahejkal až těsně před úsvitem a to ještě hodně nesměle. Ani jedna bludička, ani jeden vlkodlak. Nic, dokonale strašidelprostý les. To se mi moc nelíbilo. Co bych teď dal za takového malého, otravného vampýrka. S jakou chutí bych mu zakroutil krkem... Evidentně je odtud něco vyhnalo, ale co dokáže vyhnat nadpřirozenou obludu? Jenom jiná, mnohem větší a nebezpečnější obluda. V mysli se mi neustále zjevovál obrázek z Allenova almanachu. Jestli má ten syčák pravdu, tak se těm obludám ani moc nedivím. Taky bych se nejraději pakoval o les dál.

Na konci dne jsem dorazil k pomeznímu kameni ohraničujícímu hranice mezi pozemky vesnic Studánky a Březová. Podle několika

desítek dříve či později navršených mohyl a řady smírčích kamenů, byla jeho poloha asi věcí časté diskuse za užití různě pádných argumentů.

Hostinec byl tam, kde mi jej popsal ten starý traper. Na kraji lesa, pod kopcem. Za ním už začínala pole se zrajícím obilím. Byl obehnaný vysokým plotem a jeho masivní, dubová brána byla zavřená. S úlevou jsem slezl z koně a zabušil na ni.

~ ~ ~

Hostinský Krákoč našťavaně vylezl na zápraží. V tomhle bohy zapomenutém kraji neměl moc hostů ani ve dne, natož v noci. Už se pomalu chystal do postele, oheň v kamnech nechal vyhasnout a pozhasínal louče ve výčepu. Další zabušení na vrata jej vytrhlo z myšlenek. Zachrčel a hlasitě si odplivl. Pomalu se odšoural do dřevníku, kde nechal ve špalku kálačku.

Ozbrojen širočinou dorazil ke vratům. Spárou mezi prkny pohlédl ven, doufaje, že v temnotě noci něco zahlédne. Slyšel však jen přešlapování a frkání koně.

„Jsi člověk, nebo d'áblův výmrdek?“ zeptal se zpoza bezpečí vrat.

Za nimi se ozvalo tlumené zachechtání. „Člověk, hospodáři. Unavený a hladový člověk, který chce jen jídlo, postel a seno pro koně.“

Spokojený s odpovědí sundal z vrat závoru a otevřel jedno křídlo. Sledoval, jak na dvůr vstoupil vysoký muž zahalený do pláště, vedoucí za otěže koně.

„Seno máš, hospodáři?“ zeptal se jej příchozí.

Přikývl. „Je v maštali. Zaved' tam koně. V pytli za žlabem je oves. Je v ceně.“

Muž zamručel poděkování a zmizel ve vratech stodoly.

Krákoč se vrátil do hostince a rozhrábl popel v kamnech. Tmu prorazilo načervenalé světlo posledních pár řeřavých uhlíků. Přidal na ně trochu sušeného mechu a malé třísky. Za krátkou chvíli mohl do malých poskakujících plamínek přidat větší kousky dřeva.

Na hák nad plameny postavil omlácený čajník, do kterého nabral vodu ze sudu. Měl ještě trochu jahodníkového listí a tušil, že tomuhle zákazníkovi přijde trocha čaje vhod. V kuchyni prohrábl hrnce s